Lietas arhīva Nr. AA43-0271-24/7
ECLI:LV:ADAT:2024:0319.A420288119.17.S

**Administratīvā apgabaltiesa**
**SPRIEDUMS**
Latvijas tautas vārdā
Rīgā 2024. gada 19. martā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā: tiesnese referente Valda Zommere, tiesneši Ilze Amona un Kaspars Berķis

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA /Nosaukums A/ pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2019. gada 14. oktobra lēmuma Nr. 1056 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu reģistrēta termiņuzturēšanās atļauja /pers. B/ (*/pers. B/*), sakarā ar SIA /Nosaukums A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2020. gada 12. jūnija spriedumu.

## Aprakstošā daļa

[1] Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – pārvalde) 2019. gada 14. oktobra lēmumu Nr. 1056 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) kā galīgo administratīvo aktu /pers. B/ atteikts reģistrēt uzturēšanās atļauju, bet izsniegtā termiņuzturēšanās atļauja anulēta. Pārvalde konstatēja, ka pieteicējs SIA /Nosaukums A/, kuras dalībnieks ir /pers. B/, par periodu no 2018. gada 20. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim nav iemaksājis valsts un pašvaldību budžetos nodokļu maksājumus kopsummā vidēji mēnesī ne mazāk par 3300 *euro*. Tādējādi pieteicējs nav izpildījis Imigrācijas likuma 23. panta 7.[1] daļu un Ministru kabineta 2010. gada 21. jūnija noteikumu Nr. 564 „Uzturēšanās atļauju noteikumi" (turpmāk – noteikumi Nr. 564) 83. punktu.

[2] Pieteicējs iesniedza tiesā pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu reģistrēta /pers. B/ termiņuzturēšanās atļauja. Pieteikums pamatots šādi.

[2.1] Pārsūdzētais lēmums ir pretrunīgs. Lēmumā ir atsauce uz pieteicēja 2018. gada 7. augusta vēstuli, kas satur informāciju par to, ka pieteicējs laika periodā no 2018. gada 1. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim nodokļos aprēķinājis un samaksājis 13 301,87 *euro*. Savukārt tālāk pasūdzētajā lēmumā norādīts, ka pieteicēja iesniegtie dokumenti neapliecina, ka pieteicējs samaksājis nodokļus par nepilnu 2018. gadu. Lai gan, sadalot 13 301,87 *euro* uz četriem mēnešiem, pieteicējs vidēji nodokļos ir samaksājis 3325,46 *euro*. Tas ir vairāk nekā paredzēts noteikumos Nr. 564. Pārsūdzētajā lēmumā nav sniegts pieteicēja 2018. gada 7. augusta vēstules un EDS izdruku vērtējums. Nav arī vērtēts, kādēļ pieteicēja iesniegtā informācija atšķiras no Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienests) iesniegtās informācijas un vai šīs atšķirības ir pamatotas.

[2.2] Pārsūdzētajā lēmumā ir atsauce uz dienesta 2019. gada 25. septembra vēstuli, kurā norādīts uz budžetā maksājamām nodokļu summām, kuras pieteicējs ieskaitījis laika posmā no 2018. gada 1. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim. Kopumā minētajā periodā pieteicējs budžetā ieskaitījis 12 123,31 *euro*. /pers. B/ uzturēšanās atļauju saņēma 2018. gada 20. septembrī. Pārvalde aprēķinu ir izdarījusi, sadalot maksājamo summu uz četriem pilniem mēnešiem. Tomēr šāds aprēķins nav nedz taisnīgs, nedz atbilstošs noteikumu Nr. 564 83. punktam. 2018. gada septembrī ārzemnieks uzturēšanās atļauju ir izmantojis 10 dienas, nevis pilnu mēnesi, t.i., 30 dienas. Līdz ar to nav taisnīgi no pieteicēja prasīt konkrēto nodokļu samaksu par pilnu mēnesi. Šajā situācijā būtu divi taisnīgi risinājumi: 1) noteikumu Nr. 564 83. punkts paredz, ka par nepilnu pirmo pārskata gadu kopš termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanas valsts budžetā un pašvaldību budžetos iemaksātā nodokļu maksājumu kopsumma vidēji mēnesī nav mazāka par 3300 *euro*. Tātad iestādei būtu jāpārbauda tikai pilni mēneši, proti, 2018. gada oktobris, novembris un decembris. Ja iemaksu summu 12 123,31 *euro* sadala uz trim pilniem mēnešiem, tad pieteicējs vidēji mēnesī ir samaksājis 4041,10 *euro*; 2) likumdevējs ir devis risinājumu situācijām, kad pārskata gads ir pilns vai nepilns gads, līdz ar to var secināt, ka likumdevēja griba ir citādāk risināt dažādas situācijas. Likumdevējs nav devis regulējumu nepilna mēneša gadījumā. Tā kā nepilns gads ir sadalīts pa mēnešiem, tad nepilns mēnesis būtu jāsadala pa dienām. Sadalot mēneša maksu 3300 *euro* uz 30 dienām, tiek iegūti 110 *euro*. Pieteicējs par 2018. gada septembri nodokļos ir samaksājis 2085,43 *euro*, tātad ar to ir pietiekami, jo par 10 dienām būtu jāmaksā 1100 *euro*.

[3] Pārvalde paskaidrojumos norāda, ka pieteicēja pieteikums nav pamatots un ir noraidāms, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem argumentiem. Papildus pārvalde norāda uz dienesta 2019. gada 3. jūlija vēstuli, no kuras redzams, ka pieteicējs laikā no 2018. gada 20. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim samaksājis valsts budžetā

nodokļos un obligātajos maksājumos 9763,12 *euro*. Tas neatbilst noteikumu Nr. 564 83. punktā noteiktajam, jo vidēji mēnesī ir iemaksāts mazāk par 3300 *euro*.

Pieteicēja 2019. gada 7. augusta vēstulē minētās aprēķinātās un samaksātās nodokļu summas par periodu no 2018. gada 1. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim neatbilst dienesta norādītajām. Dienests 2019. gada 23. septembrī vēlreiz apstiprināja jau iepriekš sniegto informāciju, ka pieteicējs par minēto periodu valsts budžetā nodokļos ir samaksājis 9763,12 *euro*. Kā izriet no dienesta 2019. gada 25. septembra vēstules pieteicējs ir aprēķinājis maksājamās summas par 2018. gada septembri 2085,43 *euro*, par 2018. gada oktobri 3342 *euro*, par 2018. gada novembri 3368,52 *euro*, par 2018. gada decembri 3327,36 *euro*, kas kopumā ir 12 123,31 *euro*. Līdz ar to 12 123,31 *euro* ir aprēķinātā, nevis samaksātā nodokļu summa, tātad neizpildās noteikumu Nr. 564 83. punkts.

Noteikumu Nr. 564 83. punktā ir noteikts tas minimums, kas dod iespēju uzskatīt komercsabiedrību par aktīvu saimniecisko darbību veicošu un ekonomisku labumu Latvijas republikai dodošu. Tā kā lietā nav dokumenti, kas apliecina noteikumu Nr. 564 83. punkta izpildi, pārvalde pamatoti anulēja uzturēšanās atļauju

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2020. gada 12. jūnija spriedumu pieteicēja pieteikums noraidīts. Spriedums pamatots ar šādiem argumentiem.

[4.1] Tiesa, atsaucoties uz Imigrācijas likuma 23. panta pirmās daļas 28. punkta „a" apakšpunktu un noteikumu Nr. 564 83. punktu, konstatēja, ka lietā ir strīds, vai par laika periodu no 2018. gada 20. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim pieteicēja iemaksātā valsts budžetā un pašvaldību budžetos nodokļu maksājumu kopsumma vidēji mēnesī nav mazāka par 3300 *euro*.

[4.2] Pieteicējs norādījis, ka par laika periodu no 2018. gada 20. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim valsts un pašvaldību budžetos ir deklarējis un iemaksājis 13 301,87 *euro*. Tiesa, atsaucoties uz dienesta 2020. gada 30. aprīļa vēstuli, secināja, ka 13 301,87 *euro* ir aprēķinātie nodokļi, nevis samaksātie nodokļi. Atbilstoši dienesta sniegtajai informācijai laika periodā no 2018. gada 1. septembra līdz 31. decembrim nodokļos ir samaksāti 13 071,64 *euro*.

[4.3] Tiesa, atsaucoties uz Imigrācijas likuma 23. panta $7.^1$ daļu, konstatēja, ka /pers. B/ uzturēšanās atļauju saņēma 2018. gada 20. septembrī. Tātad 2018. gads ir uzskatāms par nepilnu pirmo pārskata gadu kopš termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanas. Tāpēc nodokļos iemaksātai kopsummai vidēji mēnesī jābūt ne mazāk kā 3300 *euro*. Laika periods no 2018. gada septembra līdz 2018. gada decembrim veido četrus mēnešus. Pieteicējs par šo laika periodu ir samaksājis 13 071,64 *euro*. Ja šo summu izdala uz četri, tad vidēji mēnesī pieteicējs ir samaksājis 3267,91 *euro*. Minētā summa ir mazāka par Imigrācijas likuma 23. panta $7.^1$ daļā noteikto (3300 *euro*).

[4.4] Tiesa norādīja, ka uzturēšanās atļaujas nosacījumu izvirzīšana ir politiska izšķiršanās. Proti, Saeima Imigrācijas likuma 23. panta $7.^1$ daļā izvirza nosacījumus, kuriem iestājoties, ārzemniekam tiek reģistrēta uzturēšanās atļauja. Tiesas ieskatā nosacījums „par nepilnu pirmo pārskata gadu kopš termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanas valsts budžetā un pašvaldību budžetos iemaksātā nodokļu maksājumu kopsumma vidēji mēnesī ir ne mazāka par 3300 *euro*" ir ar pietiekamu skaidrības pakāpi. Arī gadījumā, ja nepilnā pārskata gada mēnesis ir nepilns mēnesis, nemainās likumdevēja nosacījums, ka vidēji mēnesī ir jāiemaksā 3300 *euro*. Tā kā pieteicēja par laika periodu no 2018. gada septembra līdz decembrim nodokļos iemaksātā kopsumma vidēji mēnesī ir mazāka par 3300 *euro* (t.i., pieteicējs ir iemaksājis vidēji mēnesī 3267,91 *euro*), tad pieteicējs nav izpildījis noteikumu Nr. 564 83. punktu. Tādējādi pārvalde pamatoti anulēja uzturēšanās atļauju, balstoties uz Imigrācijas likuma 34. panta pirmās daļas 1. punktu un 35. panta pirmās daļas 21. punktu.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2020. gada 12. jūnija spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību. Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[5.1] Tiesa nav ņēmusi vērā, ka pieteicējs 2018. gada oktobrī ir veicis aprēķināto nodokļu lielākās daļas samaksu par 2018. gada septembri, atstājot daļu nesamaksātu, kas savukārt ir apmaksāta vēlāk, proti, 2019. gada martā. Līdz ar to par periodu kopējā nodokļos samaksātā summa ir 13 242,33 (13 071,64 + 170,69) *euro*, kas pārsniedz nepieciešamo nodokļu samaksu vidēji mēnesī.

[5.2] /pers. B/ termiņuzturēšanās atļauju saņēmis vien 2018. gada 20. septembrī un tās priekšrocības septembrī izmantojis vien 10 dienas. Līdz ar to pirms šī datuma pieteicējs neveica aktīvu saimniecisko darbību un nedeva valstij ekonomisko labumu.

[5.3] Likumdevējs kļūdaini nav paredzējis iespēju nepilnu mēnesi sadalīt pa dienām, līdz ar to tas ir uzskatāms par likuma nepilnību, ko bija iespējams novērst, pielietojot analoģiju. Proti, tāpat kā likumdevējs jau ir mēģinājis atsevišķi regulēt pilnu un nepilnu pārskata gadu, tāpat atbilstoši būtu jāregulē arī nepilns pārskata mēnesis, sadalot to pa dienām.

[5.4] Pieteicējs apelācijas sūdzības grozījumos norāda, ka ir mainījusies pārvaldes prakse nodokļu samaksas konstatēšanā un pārvalde vairs neņem vērā pirmo nepilno mēnesi.

[6] Pārvalde paskaidrojumā par apelācijas sūdzību uzskata to par nepamatotu. Attiecībā par apelācijas sūdzības grozījumos minēto iestādes prakses maiņu pārvalde norāda, ka minētais apstāklis nemaina iestādes viedokli izskatāmajā gadījumā.

[7] Izskatījusi lietu sakarā ar pieteicēja apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2021. gada 3. marta spriedumu noraidīja pieteikumu. Par šo spriedumu pieteicējs iesniedza kasācijas sūdzību.

Ar Senāta 2023. gada 14. jūnija spriedumu atcelts Administratīvās apgabaltiesas 2021. gada 3. marta spriedums un lieta

nodota jaunai izskatīšanai.

[8] Pārvalde viedoklī par Senāta spriedumā pausto paskaidro turpmāk minēto.

Pārvalde atbilstoši dienesta 2020. gada 30. aprīļa vēstulē Nr. 8.18.4-4/69074 norādītajam konstatēja, ka pieteicējs nav izpildījis noteikumu Nr. 564 83. punktā noteikto prasību. Minēto faktu nemaina pieteicēja 2019. gada 14. janvārī veiktās valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas, jo par 2018. gada septembri pieteicēja iemaksāto nodokļu apmērs ir 0 *euro*, bet oktobrī 3091,80 *euro*.

Ņemot vērā Senāta norādīto iemaksāto nodokļu aprēķina kārtību, pārvalde vērš uzmanību, ka tā ietekmē citu gadu samaksāto nodokļu valsts budžetā kopsummu un pieteicēja gadījumā 2019. gadā valsts budžetā un pašvaldību budžetos iemaksātie nodokļu maksājumi vairs nav 40 592 *euro*.

Proti, pieteicēja nodokļu maksājumu summa par 2019. gada janvāri attiecīgi būtu jāsamazina par pieteicēja par 2018. gada decembri aprēķinātajām, bet 2019. gada 14. janvārī valsts budžetā iemaksātajām valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām 2129,96 *euro*. Tas attiecīgi samazina pieteicēja par 2019. gadu samaksāto nodokļu apmēru valsts budžetā (40 592 *euro* - 2129,96 *euro* =38 463 *euro*) un attiecīgi pieteicēja iemaksātais nodokļu apjoms 2019. gadā ir mazāks par noteikumu Nr. 564 83. punktā noteikto prasību.

Pārvalde arī norāda, ka pieteicējam par laika periodu no 2019. gada 1. janvāra līdz 2019. gada 31. decembrim bija aprēķināti nodokļu maksājumi 33 482,50 *euro* apmērā, kas neatbilst noteikumu Nr. 564 83. punktā noteiktajam apmēram un tādējādi neliecina par pieteicēja ieguldījumu tautsaimniecībā.

Papildus pārvalde no dienesta publiskotās informācijas konstatēja, ka pieteicējs 2020. taksācijas gadā ir iemaksājis valsts budžetā nodokļos un obligātajos maksājumos 7050 *euro*, 2021. taksācijas gadā ir 5470 *euro*, bet 2022. taksācijas gadā ir iemaksājis 2730 *euro*, kas neliecina par komercsabiedrības aktīvu darbību un būtisku ieguldījumu tautsaimniecībā.

/pers. B/ ir piešķirtas uzturēšanās tiesības Latvijas Republikā līdz 2023. gada 18. septembrim. Līdz ar to pieteicēja lūgums uzlikt par pienākumu pārvaldei izdot labvēlīgu administratīvo aktu par termiņuzturēšanās atļaujas reģistrēšanu iziet ārpus šajā tiesvedībā esošā pieteikuma priekšmeta, jo pieteicējam ir piešķirtas uzturēšanās tiesības Latvijas Republikā uz pieciem gadiem, proti, līdz 2023. gada 18. septembrim, kas ir maksimālais Imigrācijas likuma 23. panta pirmās daļas „a" apakšpunktā pieļaujamais termiņš.

**Motīvu daļa**

[9] Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus to kopsakarā, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība ir pamatota un pieteikums ir apmierināms.

[10] Sākotnēji apgabaltiesa precizē pieteikuma priekšmetu.

Administratīvā lieta ir ierosināta un pirmās instances tiesā izskatīta par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu reģistrēta /pers. B/ termiņuzturēšanās atļauja.

Apgabaltiesa ņem vērā, ka ar pārvaldes 2018. gada 14. septembra lēmumu Nr. 16237 /pers. B/ ir piešķirtas uzturēšanās tiesības Latvijas Republikā līdz 2023. gada 18. septembrim. Ņemot vērā, ka šobrīd ir pagājis termiņš, līdz kuram /pers. B/ bija piešķirtas uzturēšanās tiesības Latvijā, apgabaltiesa nevar vairs lemt par pienākuma uzlikšanu pārvaldei izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru tiktu reģistrēta /pers. B/ termiņuzturēšanās atļauja, jo tas pārsniegtu prasījuma robežas, ņemot vērā, ka /pers. B/ uzturēšanās tiesības Latvijā bija piešķirtas uz maksimālo Imigrācijas likuma 23. panta pirmās daļas „a" apakšpunktā pieļaujamo termiņu. Turklāt apstākļos, kad pēc būtības vairs nav pieļaujams prasījums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, pieteicēja intereses nav iespējams sasniegt arī ar prasījumu par negatīva administratīvā akta atcelšanu.

Ar apgabaltiesas 2023. gada 14. decembra vēstuli pieteicējs tika lūgts sniegt viedokli, vai viņš joprojām uztur pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu vai tomēr vēlas pārsūdzētā lēmuma tiesiskuma izvērtējumu.

Pieteicējs viedoklī norāda, ka vēlas pārsūdzētā lēmuma tiesiskuma izvērtējumu, lai novērstu līdzīgu gadījumu atkārtošanos nākotnē (*lietas 227. lapa*).

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa precizē pieteicēja pieteikumu kā pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atzīšanu par prettiesisku (atbilstoši Administratīvā procesa likuma 184. panta otrajai daļai).

[11] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 350. panta pirmo daļu tiesību normu interpretācija (tulkojums), kas izteikta kasācijas instances tiesas spriedumā, ir obligāta tiesai, kura šo lietu izskata no jauna. Ar Senāta 2023. gada 14. jūnija spriedumu atcelts Administratīvās apgabaltiesas 2021. gada 3. marta spriedums un lieta nodota jaunai izskatīšanai. Apgabaltiesa, taisot šo spriedumu, ņem vērā atziņas, kas izteiktas Senāta 2023. gada 14. jūnija spriedumā šajā lietā (Nr. SKA-158/2023).

[12] Imigrācijas likuma 34. panta pirmās daļas 1. punkts noteic, ka uzturēšanās atļaujas izsniegšanu vai reģistrāciju atsaka, ja ārzemnieks vai viņa uzaicinātājs nav iesniedzis visus Ministru kabineta noteikumos norādītos uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai nepieciešamos dokumentus.

Saskaņā ar noteikumu Nr. 564 83. punktu kapitālsabiedrības dalībnieks, kurš veicis ieguldījumu kapitālsabiedrības pamatkapitālā saskaņā ar Imigrācijas likuma 23. panta pirmās daļas 28. punkta „a" apakšpunktu, reģistrējot uzturēšanās

atļauju, papildus šo noteikumu 79. punktā minētajiem dokumentiem iesniedz dokumentus, kas apliecina, ka kapitālsabiedrība visa termiņuzturēšanās atļaujas derīguma termiņa laikā katrā iepriekšējā pārskata gadā atbilstoši nodokļu deklarācijās norādītajam iemaksājusi valsts budžetā un pašvaldību budžetos nodokļu maksājumus, kuru kopsumma nav mazāka par 40 000 *euro* (neieskaitot šajā nodokļu maksājumu kopsummā to nodokļu maksājumu summas, kas ir atmaksātas vai atmaksājamas no valsts budžeta), bet par nepilnu pirmo pārskata gadu kopš termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanas valsts budžetā vai pašvaldību budžetos iemaksātā nodokļu maksājumu kopsumma vidēji mēnesī nav mazāka par 3300 *euro*.

No minētā secināms, ka tad, ja komercsabiedrība iepriekšējā pārskata gadā atbilstoši nodokļu deklarācijās norādītajam nav iemaksājusi valsts budžetā un pašvaldību budžetos nodokļu maksājumus, kuru kopsumma ir vismaz 40 000 *euro*, turklāt šajā summā neieskaita to nodokļu maksājumu summas, kas ir atmaksātas vai atmaksājamas no valsts budžeta, bet par nepilnu pirmo pārskata gadu kopš termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanas valsts budžetā vai pašvaldību budžetos nav iemaksājusi nodokļu maksājumu kopsummu, kas vidēji mēnesī nav mazāka par 3300 *euro*, tad pārvaldes pienākums ir atteikt reģistrēt uzturēšanās atļauju tās kapitālsabiedrības dalībniekam, kas ir veicis ieguldījumu kapitālsabiedrības pamatkapitālā saskaņā ar Imigrācijas likuma 23. panta pirmās daļas 28. punkta „a" apakšpunktu.

[13] Ar pārsūdzēto lēmumu kā administratīvā akta galīgo noformējumu atteikts reģistrēt /pers. B/ uzturēšanās atļauju, bet izsniegtā termiņuzturēšanās atļauja anulēta. Pārsūdzētajā lēmumā secināts, ka pieteicējs, kuras dalībnieks ir /pers. B/, nav ievērojis noteikumu Nr. 564 83. punktā noteikto, proti, par laika periodu no 2018. gada 20. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim nav iemaksājis valsts un pašvaldību budžetos nodokļu maksājumus kopsummā vidēji mēnesī ne mazāk par 3300 *euro*.

Tādējādi lietā pastāv strīds, vai par laika periodu no 2018. gada 20. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim pieteicēja iemaksātā valsts budžetā un pašvaldību budžetos nodokļu maksājumu kopsumma vidēji mēnesī nebija mazāka par 3300 *euro* un secīgi, vai /pers. B/ varēja pretendēt uz termiņuzturēšanās atļaujas reģistrāciju.

[14] No dienesta 2020. gada 30. aprīļa atbildes Nr. 8.16.4-4/69074 (*lietas 86.–88. lapa*) par pieteicēja aprēķināto un iemaksāto dienesta administrēto nodokļu un citu valsts noteikto obligāto maksājumu summām izriet, ka par laika posmu no 2018. gada 1. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim ir veikti šādi maksājumi:

1) par 2018. gada septembri aprēķināts 2085,43 *euro*, samaksāts 0,00 *euro*;
2) par 2018. gada oktobri aprēķināts 3342,00 *euro*, samaksāts 3091,80 *euro*;
3) par 2018. gada novembri aprēķināts 3368,52 *euro*, samaksāts 3354,48 *euro*;
4) par 2018. gada decembri aprēķināts 3327,36 *euro*, samaksāts 3316,84 *euro*,
5) 2019. gada janvārī samaksāts VSAOI un IIN 3308,52 *euro*.

Dienests arī paskaidro, ka no tabulā uzrādītās informācijas var secināt, ka par kārtējo mēnesi aprēķinātie VSAOI un IIN maksājumi ir maksāti nākamajā kalendārajā mēnesī, ievērojot noteiktos samaksas termiņus, bet nepilnā apmērā. 2019. gada 1. janvārī pieteicējam ir dienesta administrēto nodokļu un citu valsts noteikto obligāto maksājumu parāds 229,49 *euro*, t.sk. VSAOI parāds 143,87 *euro*, IIN parāds 85,62 *euro*. Pilnā apmērā nodokļi par periodu no 2018. gada 1. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim ir samaksāti 2019. gada 14. janvārī.

Ievērojot minēto, apgabaltiesa secina, ka pie pārvaldes atzītajiem nodokļu maksājumiem 9763,12 *euro* apmērā ir pieskaitāmi arī 229,49 *euro*, kas ir samaksāti 2019. gada janvārī, jo dienests minēto summu ir atzinis par parādu, kas bija izveidojies strīdus periodā, kā arī 2019. gada janvārī iemaksātā VSAOI summa 2129,96 *euro*, kas bija aprēķināta 2018. gada decembrī.

Lai arī pieteicējs apelācijas sūdzībā norāda, ka 2019. gada martā ir veicis 170,69 *euro* nodokļu samaksu (VSAOI parādu par 2018. gada septembri) un šāda iemaksa atbilstoši pieteicēja nodokļu maksātāja atlikumu vēsturei 2019. gada martā ir veikta (*lietas 92. lapa*), apgabaltiesa minētajam apstāklim nepiešķir ticamību, jo no lietā esošās dokumenta izdrukas, pirmkārt, nav konstatējams, ka minētais maksājums ir veikts tieši par 2018. gada septembri, un, otrkārt, apgabaltiesai nav pamata neticēt dienesta sniegtajai informācijai (*lietas 87. lapa*), ka pieteicējs nav iesniedzis dienestam darba devēja ziņojumu precizējumus vai labojumus par 2018. gada septembri.

Ņemot vērā minēto, secināms, ka pieteicējs strīdus periodā valsts budžetā nodokļos ir samaksājis 12 122,57 *euro* (9763,12 *euro* + 229,49 *euro* + 2129,96 *euro*).

[15] Pieteicējs nepiekrīt, ka samaksāto nodokļu summu būtu jādala ar četri (četriem mēnešiem), lai secinātu, vai pieteicējs ir samaksājis tiesību normā prasīto nodokļa summu – vidēji mēnesī 3300 *euro*. Pieteicējs argumentē, ka /pers. B/ uzturēšanās atļauju 2018. gada septembrī ir izmantojis 10 dienas, nevis pilnu mēnesi. Līdz ar to nav taisnīgi no pieteicēja prasīt konkrēto nodokļu samaksu par pilnu mēnesi.

Tādējādi starp procesa dalībniekiem pastāv arī strīds, kā ir piemērojams noteikumu Nr. 564 83. punkts daļā, kas attiecas uz nepilnu pārskata gadu, lai konstatētu, vai nodokļu maksātājs ir samaksājis valsts budžetā nodokļus vidēji mēnesī 3300 e*uro* apmērā.

[16] Senāts šajā lietā atzina, ka no tiesību normas teksta izriet, ka jāņem vērā viss periods, kad ir bijusi derīga uzturēšanās atļauja. Minēto apliecina gan tiesību normā norādītais, ka kapitālsabiedrība visa termiņuzturēšanās atļaujas derīguma termiņa laikā katrā iepriekšējā pārskata gadā atbilstoši nodokļu deklarācijās norādītajam iemaksājusi valsts budžetā un pašvaldību budžetos nodokļu maksājumus, kā arī, ka par nepilnu pirmo pārskata gadu kopš termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanas valsts budžetā un pašvaldību budžetos iemaksātā nodokļu maksājumu kopsumma vidēji mēnesī nav mazāka

par 3300 *euro*.

Minēto apliecina arī tiesību normas izstrādes mērķis – dot ieguldījumu tautsaimniecībā. Proti, Imigrācijas likuma (*redakcijā, kāda bija spēkā no 2018. gada 18. jūlija līdz 2019. gada 30. jūnijam*) 23. panta otrajā daļā noteikts, ka Ministru kabinets izdod noteikumus, kas paredz kritērijus (ņemot vērā samaksātos nodokļus, apgrozījumu, nodarbināto skaitu, peļņu u.c.), lai konstatētu, ka komercsabiedrība, ārzemju komersanta filiāle, individuālais komersants vai pašnodarbinātā persona veic aktīvu saimniecisko darbību un dod ekonomisku labumu Latvijas Republikai vai ārvalsts komersanta pārstāvniecība veic aktīvu darbību, kuras rezultātā tiek veicināta Latvijas Republikas tautsaimniecības attīstība, kā arī, ievērojot Latvijas Republikas ekonomiskās un iekšējās drošības intereses, ir tiesīgs noteikt komercdarbības ierobežojumus ārzemniekiem. Uzturēšanās atļauju noteikumu anotācijā norādīts, ka sakarā ar likumprojektu „Grozījumi Imigrācijas likumā" mainīsies informācijas apjoms, kas uzturēšanās atļaujas pieprasīšanai vai reģistrēšanai jāiesniedz ārzemniekiem, kuri vēlas veikt komercdarbību Latvijas Republikā. Šajos gadījumos būs jāpierāda, ka iepriekšējā gada laikā komersants veicis aktīvu saimniecisko darbību un veiktā komercdarbība ir devusi ekonomisko labumu Latvijas Republikas tautsaimniecībai. Tādēļ Senāts atzina, ka nodokļu samaksas aprēķinā ir būtisks arī tas mēnesis, kas ir nepilns, jo arī šādā mēnesī komersants var veikt aktīvas darbības, kas būs vērstas uz ieguldījumu tautsaimniecībā. Tādējādi arī tiesību normas mērķis norāda, ka jāņem vērā viss laika periods, kad personai ir bijusi derīga uzturēšanās atļauja, kaut arī tās derīgums nav sācies pirmajā kalendārā mēneša datumā. Tas nodrošina gan vienveidīgu tiesību nomas piemērošanu, gan vienlīdzīgu attieksmi pret visām salīdzināmā situācijā esošām personām (sk. *Senāta 2023. gada 14. jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-158/2023, 12. punktu*).

Senāts norādīja, ka noteikumu Nr. 564 83. punkts nodokļu samaksas apmēra aprēķinam pamatā prasa ņemt vērā iepriekšējo pārskata gadu, bet, ja iepriekšējais pārskata gads ir nepilns – vidēji mēnesī samaksāto nodokļu summu. Senāts atzina, ka līdzīgi var sadalīt arī nepilnu mēnesi – proti, dienās – un aprēķināt minimālo summu, kāda būtu jāmaksā par mēneša vienu dienu. Tas atbilstu noteikumu Nr. 564 83. punktā norādītajai prasībai, ka vidēji mēnesī jābūt samaksātiem nodokļiem vismaz 3300 *euro* apmērā, kā arī prasībai, ka nodokļiem jābūt samaksātiem visā uzturēšanās atļaujas derīguma termiņa laikā. Tādējādi, lai secinātu, kāda nodokļu summa pieteicējai bija jāsamaksā par nepilno 2018. gadu, jāņem vērā gan minimālā kopsumma, kāda jāsamaksā par pilniem mēnešiem, gan minimālā kopsumma par nepilna mēneša dienām, kurās ārzemniekam bija derīga uzturēšanās atļauja.

[17] Apgabaltiesa konstatē, ka minimālā nodokļos maksājamā summa par nepilnu pārskata mēnesi ir 3300 *euro*. Attiecīgi septembra mēnesī ir 30 dienas. Līdz ar to secināms, ka mēneša vienā dienā maksājamā nodokļa summa par 2018. gada septembri ir 110 *euro* (3300 euro÷30 dienām).

/pers. B/ uzturēšanās atļauja izsniegta 2018. gada 20. septembrī, kas nozīmē, ka ārzemnieks uzturēšanās atļauju septembrī ir izmantojis 10 dienas. Tātad par 10 septembra dienām minimālā nodokļos maksājamā summa ir 1100 *euro* (110 *euro**10 dienas).

Ņemot vērā, ka minimālā nodokļa summa, kas maksājama par nepilnām mēneša dienām, ir jāpieskaita summai, kāda būtu jāmaksā par pilnajiem gada mēnešiem, secināms, ka par laika periodu no 2018. gada 20. septembra līdz 31. decembrim, pieteicējam nodokļos bija jāsamaksā 11 000 *euro* (1100+(3300*3)). Ievērojot šā sprieduma 13. punktā secināto, ka pieteicējs strīdus periodā nodokļos ir samaksājis 12 122,57 *euro*, atzīstams, ka pieteicējs ir ievērojis noteikumu Nr. 564 83. punkta prasības.

[18] Pārvalde paskaidrojumos norādījusi, ka pieteicēja 2019. janvārī samaksātās nodokļa summas, kas ir attiecināmas uz strīdus periodu, ietekmē 2019. gadā samaksātos nodokļos, proti, attiecīgi 2019. gadā nodokļos tiek samaksāta mazāka summa nekā 40 000 *euro*. Tāpat pārvalde norāda, ka pieteicējs arī 2020., 2021. un 2022. gadā nodokļos ir samaksājis mazāk par 40 000 *euro*.

Apgabaltiesas ieskatā šiem argumentiem nav nozīmes, jo lietā ir strīds, vai pieteicējs no 2018. gada 20. septembra līdz 2018. gada 31. decembrim nodokļos ir samaksājis ne mazāk kā 3300 *euro* mēnesī. Citiem vārdiem sakot, tas, vai nākamajos pārskata periodos pieteicējs ir samaksājis nodokļus noteikumu Nr. 564 83. punktā norādītajā apmērā, nav izskatāmās lietas priekšmets.

[19] Ņemot vērā, ka pieteicējs strīdus periodā bija samaksājis 12 122,57 *euro*, tādējādi ievērojot noteikumu Nr. 564 83. punkta prasības par nepilnā pārskata gadā maksājamo nodokļu apmēru, atzīstams, ka pārvalde prettiesiski atteicās reģistrēt /pers. B/ termiņuzturēšanās atļauju. Līdz ar to pārsūdzētais lēmums nav tiesisks.

[20] Ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmajai daļai piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Pieteicējs ir samaksājis valsts nodevu 30 *euro* par pieteikumu un 60 *euro* par apelācijas sūdzību. Līdz ar to no atbildētāja pusē pieaicinātās iestādes – pārvaldes – par labu pieteicējam piespriežama valsts nodeva 90 *euro*.

**R e z o l u t ī v ā  d a ļ a**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, 307., 309. pantu un 329. panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

**n o s p r i e d a**

apmierināt SIA /Nosaukums A/ pieteikumu;

atzīt par prettiesisku Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2019. gada 14. oktobra lēmumu Nr. 1056;

piespriest no Latvijas Republikas par labu SIA /Nosaukums A/ (reģ. Nr. /reģistrācijas numurs/) samaksāto valsts nodevu 90 *euro*, kas atlīdzināma no Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes budžeta līdzekļiem.

Spriedumu var pārsūdzēt Senāta Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente

V. Zommere

Tiesneši

I. Amona

K. Berķis